

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1903.

Выдано 21. Липня.

Ч. X.

Ч. 38.

Ч. 334/орд. О кончинѣ св. Отца Льва П. XIII.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божю Милостію и св. Апостольскаго Престола благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самбѣрскій и Сянѣцкій,
Всечестному Духовенству и Возлюбленнымъ Вѣрнымъ Епархіи
Поздоровлене въ Бозѣ и Архіерейске благословене!

Сумно вразила Насъ вѣсть о слабости св. Отца Льва П. XIII. Вже самъ приклонный въкъ Головы Церкви казавъ обавляти ся о тое такъ дороге намъ цѣлому католицкому свѣтови жите. А обставины, середь котрыхъ св. Отець проживавъ, ограниченный на одну палату Ватиканьску, положену въ мѣсци, котре въ лѣтѣ не есть здорове, якъ и спека теперь въ Римѣ пануюча, тымъ бѣльше непевнѣсть Нашу побѣльшали. Тожъ на першу вѣсть о слабости такъ щиро Нами любленого Вѣтця Христіанства, найлѣпшого нашего Вѣтця, Мы завѣзвали Васъ, дорогі Братя

до горячихъ молитвъ о приверненіи здоровья Льву XIII. и Мы такожъ заносили щоденно сердечніи молитвы до Подателя всякого блага о продовженіи того дорогого житя.

Но иначе рѣшивъ Всемогуцій Богъ. Дня нинѣшняго Мы одержали письмо Его Ексцеленціи Высокопреосвященнаго Митрополита Нашого Киръ Андрея, що вчера, дня 20. н. ст. Липня о годняѣ 4 мін. 4 Святѣйшій Отець Левъ XIII скѣнчивъ житє.

Хотяи при такъ высокѣмъ вѣцѣ, судячи по людски, лишь малу можна було мати надѣю на щасливый перебѣгъ слабости, вѣсть тая вразила Насъ тяжко. Мы бо, маючи тоє щастє вѣдъ бѣльше якъ десяти лѣтъ, кѣльkokратно видѣти въ Бозѣ почившаго Папу Льва XIII., видѣти, здавало ся, такъ слабосильнаго старця, а заразомъ подивляти тую надзвычайну память, тиі превеликіи силы духа а такожъ поглядати на такі премудрі дѣла и таку незвычайну управу Кораблемъ Петровымъ, Церквою Христовою — видѣлисьмо въ тѣмъ чудо Бога Всемогучаго, котрый въ тыхъ тяжкихъ для Церкви часахъ удержувавъ Своего избранника такъ незвычайно довго на престолѣ св. Петра.

Скѣнчило ся однако по невысльдывымъ совѣтамъ Божиимъ тоє велике житє, замкнула ся одна карта въ исторіи Церкви Христовой, славный и великій керманичъ склонивъ Свою голову, лишило ся немѣчне тѣло а душа праведна и свята Намѣстника Христового пошла передъ престолъ своего Спасителя, щобы зъ рукъ Его отримати нагороду за свои труды, працѣ, молитвы, посты, за цѣле свое святе житє, за свои заслуги. А заслуги тиі були незвычайніи и великіи.

Левъ XIII. родився дня 2. марта 1810 р. въ Карпинето, въ Италіи, изъ знатной родины графѣвъ Печчі и отримавъ на св. крестѣ имена: Іоакимъ, Вінкентій, Рафаиль, Альойзій. Вѣдъ дитинства въ щирой побожности вихованный а обдаренный вѣдъ Бога незвычайными талантами, кѣнчивъ школы зъ найкрасшими успѣхами и вже въ 22. роцѣ житя скѣнчивъ науки въ римской колегіи зъ степенемъ доктора теологіи. Дальше вѣддавався на-

укамъ въ Академіи духовной для дворянъ, зъ вѣдки выходятъ члены дипломатіи Папскои; скѣнчивши тую зѣставъ папскимъ пралатомъ а въ р. 1837 отримавъ рукополагане на іерея. Въ р. 1843 признавъ его Папа Григорій XVI на Нунція въ Бельгіи, и въ тѣмъ роцѣ зѣставъ яко Нунцій Архіепископомъ въ Даміетѣ въ предѣлахъ невѣрныхъ. Въ р. 1846 зѣставъ епархіальнымъ епископомъ въ Перуджіи, затримуючи титулъ Архіепископа, и на тѣмъ престолѣ Архіерейскимъ розвинувъ надзвычайну дѣятельность, стараючи ся передовсемъ о належите выховане молодого священства въ своей семинаріи. Въ р. 1853 отримавъ зъ рукъ Папы Пія IX достоинство Кардинала, и позѣставъ на епископствѣ въ Перуджіи до р. 1878, отже черезъ 32 лѣтъ, т. е. до хвилѣ, коли Провидѣніе Боже покликало его на Голову Церкви.

Дня 7. лютого 1878 умеръ Папа Піи IX, дня 19. лютого зѣбрали ся Кардиналы на конкляве, щобы выбрати нового Папу а вже слѣдуючого дня 20 лютого, при третѣмъ голосованіи зѣставъ Кардиналъ Іоакимъ Печчі 44 голосами, на 61 голосующихъ, выбранный Головою Церкви, а дня 3. Марця вѣдбула ся торжественна коронація нового Папы.

Въ сумнѣмъ станѣ заставъ Левъ XIII. положене Церкви и Головы Еи, коли обнявъ правлене. Папску державу, котра вѣдъ вѣкѣвъ належала до Папѣвъ, забрали, и ограничили Папу на одну палату Ватиканьску. Вороги Церкви зъ наругою вѣдносилися до священства и Головы Еи, а правительства заняли декотріи впростъ неприязне, иншіи обоятне становище супротивъ Церкви и Папы. Здавало ся, що Церковь що разъ бѣльше упадати буде, що повага Папѣвъ вже бѣльше непѣднесе ся. Левъ XIII. Своею мудростію и прадею, Своею святостію и праведностію, Своими посланіями и науками, Своими превеликими трудами пѣднѣсь на ново тую повагу, и свѣтъ пѣзнавъ, що Церковь католицка то сила, зъ котрою числити ся мусить. Не лише католицки монархи, але и инновѣрцѣ удавали ся до Льва XIII. зъ своимъ поклономъ а въ важныхъ справахъ и въ спорахъ рѣж-

ныхъ Его на своего судѣю просили. И Божя благодать спочивала видимо на томъ Намѣстнику Христовомъ и жаденъ Папа только великихъ памятокъ, только юбилеѣвъ необходимъ, якъ Левъ XIII. Обоидивъ пятьдесятълѣтний и шѣстьдесятълѣтний юбилей Свого священства, пятьдесятълѣтний Свого епископства, установивъ рокъ юбилейный святой въ р. 1900 для вѣчного мѣста Риму, а рокъ пѣзнѣйше для цѣлого свѣта католицкого, а въ минувшомъ и бѣжучомъ роцѣ обоидивъ юбилеѣ: 25-лѣтний понтифікату, 50-лѣтний кардинальства, и 60-лѣтний епископства.

Зъ нагоды тыхъ юбилеѣвъ и мы Русины удавалися до Риму, щобы тому великому Папѣ и тому правдивому Вѣтцеви всѣхъ вѣрныхъ зложити нашъ поклѣнъ и отримати Его Апостольске благословенство. И всѣ вы дорогі братя, котрі були есте тамъ разомъ зъ нами, засвѣдчите менѣ, якъ щиро насъ Левъ XIII. приймавъ, якъ вѣдъ сердца насъ благословивъ, зъ якими чувствами радости, зъ якою вѣрою крѣпкою вы зъ вѣдтамъ вѣдохдили, якъ лѣпшими вы ставали ся. Мы всѣ мали слезы въ очахъ: епископы и священники, мужчины и женщины, интелігенція, мѣщане и селяне! Я небуду повтаряти того, що я по каждой подорожи до Риму, до нашего Вѣтця, вамъ сказавъ, я лише пригадую, що каждому зъ насъ позѣстане найдорожшою памяркою ажъ до смерти тая хвиля, коли бачивъ св. Отца Льва XIII., коли отримавъ Его благословенство.

А и въ тѣй послѣднѣй слабости, коротко передъ смертію, приславъ намъ всѣмъ: епископови и капітуль, священству и вѣрнымъ въ послѣдний разъ Свое вѣтцѣвске, Апостольске благословенство.

Найжешъ тое послѣдне благословенство нашего Вѣтця буде намъ дорогою памяркою, най здѣлае насъ щасливими; а щасливими здѣлае насъ, если Его науки слухати будемо. Въ всѣхъ Его письмахъ и посланяхъ перебивае ся одна гадка: цѣле щасте можна знайти лише въ Церквѣ Христовѣй, она стоитъ на сторожи всего доброго, всего красного, всего чесного, она одна

може забезпечити задоволенє тутъ и щастє въ вѣчности; тожъ обовязкомъ всѣхъ Церкви св. и єи наукъ крѣпко держати ся. Заховуючи тую дорогу памятку по въ Бозѣ почившомъ великомъ Папѣ, „въчную память“ окажѣмъ любовь нашу къ Нему молитвами нашими.

Длятого взываемъ Васъ, Дорогій Братя:

1. Въ слѣдуючу недѣлю перечитати вѣрнымъ той листъ Нашъ и заповѣсти за упокойніи богослужєня за упоковшого ся Льва П. XIII.

2. Черезъ три дни по собѣ безпосредно наступаючіи маются вѣдправляти заупокойніи Службы Божіи зъ парастасомъ; вѣдъ дня отриманя сего письма и кожного дня ажъ до укѣнченя тридневныхъ богослужєнь має ся дзвонити рано, въ полудне и вечерь. На одєнь день заупокойного богослужєня запросити належитъ мѣсцевіи власти.

Єсли до котрои парохіи належитъ бѣльше церквей, то першого дня належитъ вѣдправити богослужєне въ матерной, а слѣдуючіи дни, пѣсля числа дочерныхъ, въ дочерныхъ церквахъ; дебы однако обставины того вымагали, всѣ три дни въ матерной церквѣ.

3. Въ Ектєніяхъ и при великомъ входѣ має ся воспоминанє Святѣйшого Папы Римского оставляти ажъ до пѣзнѣйшого розпорядженя, котрымъ обвѣстится вступленє на Престолъ нового Папы.

4. Покѣнчивши выше сказаніи заупокойніи Службы Божіи належитъ на всѣхъ парохіальныхъ Службахъ Божихъ въ Недѣлѣ и Свята брати такожъ Службу „о призваніє помощи св. Духа“ въ намѣреню выбору нового Папы Римского, о чѣмъ вѣрнихъ повѣдомити належитъ.

Благодать Божя съ всеми вами!

Дано въ Перемышліи при Нашомъ катедральномъ Храмѣ Рождєства св. Іоана Крестителя дня 8/21 липня р. Б. 1903.

О. ІОАНЪ СТРЫЙСКІЙ
канцлеръ.

✠ **Константинъ**
Епископъ.

